

Toms Krauklis

Neatgriešanās

Mūsdienu traģikomēdija.

Darbojas:

GUSTAVS, 24 g.

HELĒNA, 24 g.

ALFS, 27 g.

MONIKA, 23 g.

Grezna guļamistaba. Liela divguļamā gulta, kamīns, skapis, liels spogulis, stūrī divi lieli ceļojumu čemodāni. Pa vidu liels logs ar skatu uz viesu mājas pagalmu no otrā stāva. Pa kreisi durvis uz vannasistabu. Pa labi – durvis uz pārējo viesu māju. Gultā atlaidusies Helēna (24 g.), ģērbusies dārgā, bet vienkāršā kāzu kleitā. Pie loga caur aizkariem skatās Gustavs (24 g.), ģērbies dārgā uzvalkā, kas viņam nedaudz par lielu.

HELĒNA. Gū!

GUSTAVS. Jā, mīļā?

HELĒNA. Gū!

GUSTAVS. Tūlīt.

HELĒNA. Gū gū Gustaviņš, mans vīriņš. Nāc šurp!

GUSTAVS. Pagaidi.

HELĒNA. Viņi vēl nav aizbraukuši?

GUSTAVS. Tūlīt brauks.

HELĒNA. Atnāc!

GUSTAVS. Tūlīt. Es vēl apskatīšos, vai lejā neviena nav. (*aiziet*)

HELĒNA. Gū...

Helēna, klusi dungojot, ar atvieglojumu novelk augstpapēžu kurpes un iesviež tās stūrī. Viņa stāpīdamās pieiet pie spoguļa un raugās savā atspulgā. Ienāk Gustavs.

GUSTAVS. Ir! Senči aizbraukuši, pārējie arī. Vienīgi kāds pirtī ieslēdzies – gan jau Miķelis, viņš vienmēr pārdzeras un tad nolūst pirtī, lai neviens viņu netraucē.

HELĒNA. Gustav? Tu mani mīli?

GUSTAVS. Jā! Kāpēc...

HELĒNA. Bet tā pa īstam?

GUSTAVS. Nu riktīgi pa īstam!

HELĒNA. Arī tad, kad es palikšu veca un nesmuka? Un smirdēšu pēc zālēm un urīna?

GUSTAVS. Arī es tad būšu vecs un nesmuks. Un arī es smirdēšu pēc zālēm un urīna. Bet zin, kā? - mums būs tik sliktas ožas, ka mēs to nejutīsim. (*pieiet blakus Helēnai pie spoguļa, apķer*) Bet varbūt mēs nekad nenovecosim...

HELĒNA. Mēs tikko apprecējāties, Gust.

GUSTAVS. Tev viss labi, Helēn?

HELĒNA. Es nezinu. Esmu nogurusi.

GUSTAVS. Tagad? Eu, mums pēc divām stundām jāizbrauc uz Tallinu!

HELĒNA. Man vienkārši... Tagad viss vienalga. Man esi tu! Tu! Tā pa īstam! (*noskūpst*) Mēs varētu nekur nebraukt. Vienkārši palikt te... un... viss. Divi vien.

GUSTAVS. Vēl tikai 20 stundas, mīļā, un mēs būsim Floridā! Un tad būs viss... Mēs paliksim tur, divi vien, uz neatgriešanos. Tu saproti? Mēs esam par daudz čakarējušies, lai tagad paliktu te!

HELĒNA. Ha, Gustiņš atkal ātri uzvelkas. Es taču saprotu! Dažreiz tevi izjokot ir pārāk vienkārši...

GUSTAVS. Feina sieva!

HELĒNA. Nu, nu, nu, kuš! Es tevi tūlīt atalgošu, mīļumiņ. Un kurš tad vispār man samācīja šitādus izgājienus, ko?

GUSTAVS. Nu ne jau tavs sencis!

HELĒNA. Tad jau viņš vēl būtu tīri sakarīgs.

GUSTAVS. Tavs sencis, bļe! (*rāda uz savu uzvalku*) What the fuck? Kāpēc? Kāpēc???

HELĒNA. Vai ne?

GUSTAVS. Gribēja uztaisīt mani par visu apsmieklu – (*attēlo*) tev jāvelk šitais, jo es esmu ģimenes galva un šis uzvalks reprezentēs mūsu savienību... Viņam par nožēlu, neviens nesmejās.

HELĒNA. Tas jau nekas, ka uzvalks par lielu.

GUSTAVS. Kā nekas? Tās ir kāzas! Līgavainim jābūt perfektam uzvalkam! Zini, ko tavs paps grib? Lai visi par mani smejas, un tu tādēļ mani pamet, un tad vari apprecēt kādu no tiem viņa izvēlētajiem biezajiem kropliem!

HELĒNA. Es zinu. Man mamma tā jau pateica.

GUSTAVS. Ko? Jau pateica? Un tu neko?

HELĒNA. A ko man darīt? Ja es tev to pateiktu, tu tikai vēl vairāk saceptos. Gustiņ! Galvenais taču, ka mums ir viss – tu, es, lidmašīnas biļetes un vieta Floridā, kur palikt!

GUSTAVS. (*nosmīn*) Heh... Jā. (*apskauj*)

HELĒNA. Un novelc, lūdzu, šito draņķi! Es tūlīt. (*ieiet vannasistabā*)

Gustavs novelk uzvalku, saņurca un iemet stūrī. Viņš bokseršortos pieiet pie vannasistabas un paklausās. Viņš ātri pieiet pie viena no ceļojumu koferiem, attaisa to un izņem mazu koferīti. Viņš apsēžas uz gultas un koferīti uzliek sev uz ceļiem. Atveras vannasistabas durvis, tur stāv Helēna erotiskā apakšveļā.

GUSTAVS. Vāu...

HELĒNA. Dāvana vīriņam kāzu naktī.

GUSTAVS. Vāu...

HELĒNA. Uzmini, kas dizainēja!

GUSTAVS. Kas tad cits, ja ne mana skaistā, talantīgā, superseksīgā sieviņa?

HELĒNA. Tā pati!

GUSTAVS. Bāc... Šito... Šito Floridā izpirks tik ātri kā... kā kaut kādas ātri izpērkamas lietas!

HELĒNA. Tu vēl ilgi skatīsies vai tomēr rausi nost?

GUSTAVS. Noraušu, kā tev nekad neko neesmu norāvis!

Helēna tuvojas Gustavam. Gustavs pēkšņi pielec kājās.

GUSTAVS. Ā, nē, pag, pag, pag! Man tev arī ir kaut kas! Nāc... sēdies gultā! Nē... nogulies! Nē, nē, nē – stāvi kājās! Jā, piecelies. Nu, vot...

Gustavs atver koferi un uzmet tā saturu gaisā. Pār gultu, Helēnu un Gustavu noplīvo kaudze ar naudas banknotēm. Helēna izbrīnā, Gustavs lepns skatās uz Helēnu.

GUSTAVS. Atceries – tu gribēji mīlēties naudā?

HELĒNA. Gustav! Kur tu dabūji?

GUSTAVS. No tava senča!

HELĒNA. Kā?

GUSTAVS. Nospēru! Neuztraucies, tas tāds tikai mums zināms noslēpums.

Helēna sāk kaislīgi skūpstīt Gustavu. Pēkšņi kāds klauvē pie durvīm. Helēna un Gustavs sastingst. Viņi sačukstas.

GUSTAVS. Dzirdēji?

HELĒNA. Laikam.

Gustavs klusi pielavās pie loga un paskatās caur aizkariem.

GUSTAVS. Neviena nav.

HELĒNA. Čista?

Gustavs paskatās vēlreiz.

GUSTAVS. Nu nav!

Helēna un Gustavs saskatās un sāk smieties. Pie durvīm atkal pieklauvē, tikai skaļāk. Gustavs ar Helēnu apklust. Viņi satraukti skatās viens uz otru.

GUSTAVS. Nauda!

Helēna un Gustavs steidzīgi slēpj banknotes zem gultas. Pie durvīm atkal klauvē.

GUSTAVS (*skaļi*) Tūlīt!

Kad visa nauda apslēpta zem gultas, Gustavs dodas pie durvīm. Viņš atskatās uz Helēnu.

GUSTAVS. (*rāda ar pirkstu uz Helēnu*) Sekss!

HELĒNA. Ko?

GUSTAVS. Bļēģ! Veļa!

HELĒNA (*apskatās uz savu apģērbu*) Ā!

Helēna gultā palien zem segas. Gustavs pieiet pie durvīm un atver tās.

GUSTAVS. (*iekliežas*) Bļēģ!

Gustavs aizcērt durvis un pieskrien pie kamīna, un paķer rokā ogļu krukli.

HELĒNA (*čukst, satraukta*) Kas tur ir?

GUSTAVS (*čukst*) Alfs!

Pie durvīm atkal klauvē.

HELĒNA. Alf! Ej prom!

GUSTAVS. Ej prom, Alf!

HELĒNA. Gustavam ir ogļu krukījamais, ar ko sist! Ej prom, Alf!

GUSTAVS. Haijā! (*ar krukli izsit logu*)

HELĒNA. (*čukst*) Ko tu dari?

GUSTAVS. (*čukst*) Mēģinu viņu iebiedēt ar skaņām!

Aiz durvīm atskan šāviens. Gustavs un Helēna sastingst. Aiz durvīm dzirdams, it kā nokristu cilvēks.

HELĒNA. (*čukst*) Tu domā, ka viņš...

GUSTAVS. Šoreiz pa īsto?

Abi klusē.

GUSTAVS. (*skaļi*) Alf? Alf???

Gustavs lēnām pieiet pie durvīm un uzmanīgi paver tās un atkal aizver.

HELĒNA. Nu?

GUSTAVS. Viņš... tur uz zemes.

Gustavs atkal paver durvis.

GUSTAVS. Alf? Ē, Alf? (*pabaksta ar krukli*) (*pret Helēnu*) Nekustās...

Alfs pēkšņi pieceļas, nogrūž Gustavu uz zemes un, tēmēdams ar revolveri, ienāk istabā. Alfs (27 g.), bāls, noaudzis ar bārdu, novalkātās pelēcīgās drēbēs.

HELĒNA. (*iespiedzas*) Alf!

Gustavs pieceļas un nostājas draudošā pozīcijā ar krukli pret Alfu.

ALFS. Liec liec liec nost to!

GUSTAVS. Pats liec nost!

ALFS. Šaušu!

GUSTAVS. Sitīšu!

HELĒNA. Alf, noliec pistoli!

ALFS. Helēn!

HELĒNA. Noliec pistoli!

ALFS. Kāpēc kāpēc tu nenāci ciemos?

HELĒNA. Ko?

ALFS. Kāpēc tu tu man neteici, ka tev ir kāzas?

HELĒNA. Tev bija labāk to nezināt.

GUSTAVS. Vot vot! Apskaties, kā tu uzvedies!

ALFS. Es es es vismaz te nestāvu apenēs tikai!

GUSTAVS. Ja es gribētu, tad es te vispār pliks stāvētu! Un ja tu nebūtu te ieradies, es jau sen būtu pliks!

ALFS (*tēmēdams uz Gustavu*) Tad tad tad izģērbies, bļe!

GUSTAVS. Tas nav tavām actiņām domāts, Alf, ja?

HELĒNA. Ko tu te gribi Alf?

GUSTAVS. Vot vot! Ja gribi redzēt mani kailu, tad pēc minūtes jau varēsi tīties!

HELĒNA. Gustav! Viņam ir pistole!

GUSTAVS. Viņš tāpat nešaus!

HELĒNA. Lūdzu, Gustav, nomierinies!

ALFS. Ej prom, Gustav!

GUSTAVS. Pats ej prom, šī ir mana kāzu nakts!

HELĒNA. Alf, ko tev te vajag?

ALFS. Es tevi tevi tevi mīlu, Helēn!

GUSTAVS. Atkal jau...

HELĒNA. Ja tu mani mīli, tad, lūdzu, ej atpakaļ uz slimnīcu, Alf. Tu izbēgi?

ALFS. Nē.

HELĒNA. Tu izbēgi, Alf.

ALFS. Nē, nē, nē. Mani mani izlaida!

GUSTAVS. Izlaida un vēl revolveri iedeva, ja?

HELĒNA. Gustav!

GUSTAVS. Kas?

HELĒNA. Ļauj viņam runāt!

GUSTAVS. Moš man vēl jūs divatā atstāt?

ALFS! Jā!

GUSTAVS. Es tevi ar šito ķerto ne uz sekundi neatstāšu. It sevišķi, ja viņam vēl revolveris.

HELĒNA. Alf! Gustavs aizies, ja tu man iedosi revolveri!

Helēna un Gustavs saskatās.

GUSTAVS. Jā! Alf! Iedod Helēnai revolveri!

ALFS. Bet kā?

GUSTAVS. Kā, kā? Vienkārši ņem un...

HELĒNA. (*pārtrauc*) Iedod man revolveri, Alf, un tad parunāsim.

ALFS. Bet bet bet...

HELĒNA. Alf? Tu mani mīli?

ALFS. Jā! Jā, jā, Helēn!

HELĒNA. Tad iedod man revolveri, lūdzu!

ALFS. (*norāda uz Gustavu*) Lai viņš iet prom.

GUSTAVS. Es vispār ne...

HELĒNA. (*pārtrauc*) Viņš ies prom tikai tad, ja tu iedosi man revolveri, Alf.

Alfs vilcinoties iedod Helēnai revolveri.

GUSTAVS. Ir!!! Viss tev ir Alf! Mudaks!

HELĒNA. Gustav! Nomierinies! Un izej, lūdzu, ārā.

GUSTAVS. Ko?

HELĒNA. Izej, lūdzu, ārā, Gustav. Mēs ar Alfu izrunāsimies, un tad viņš ies prom.

GUSTAVS. Bet...

HELĒNA. Man ir revolveris, vīriņ, neuztraucies.

GUSTAVS. (*sāk ģērbties*) Nu labi... Sieviņai ir revolveris... BET! Pēc 10 minūtēm es būšu atpakaļ! Un ja tu, Alf, te būsi kaut kādus sūdus savārijis, tad es tev... nezinu... Uzsūtīšu ņindzju bataljonu, kas tev olas ar nunčukiem putrā izmīcīs! Sapрати? (*paņem ogļu krukli*) Haijā! (*izsit vēl vienu logu*) Vot, šitā.

HELĒNA. Gustav, beidz ākstīties!

GUSTAVS. A kas? Man viņš besī! Labi... atā! Bučas! (*nosūta gaisa skūpstu Helēnai*)

Gustavs iziet pa durvīm.

HELĒNA. Nu, Alf? Ko tev vajag?

ALFS. Es tevi mīlu, Helēn!

HELĒNA. Nu, cik var, Alf? Cik ilgi vēl?

ALFS. Līdz līdz beigām...

HELĒNA. Kādām vēl beigām?

ALFS. Man man man vairs nav nav daudz, Helēn...

HELĒNA. Par ko tu runā?

ALFS. Es es esmu slimš, Helēn...

HELĒNA. Es zinu, Alf.

ALFS. Nu nē, ne tā.

HELĒNA. Kas ir, Alf. Taču saki!

Alfs tuvojas Helēnai.

HELĒNA. Nenāc tuvāk!

Alfs tuvojas.

HELĒNA. Alf, bļēģ, es šaušu! Tu esi nenormāls! Tu... tu nokodi manu kaķi!

ALFS. (*apstājas*) Piedod...

HELĒNA. Ko piedod??? Kāpēc tu te esi? Es tūlīt zvanīšu uz slimnīcu, lai tev brauc pakal!

ALFS. Nē, nē, nē! Nezvani!

HELĒNA. Tu izbēgi, vai ne? Un tieši šovakar! Lai izbojātu mūsu kāzas!

ALFS. Bet bet bet, ja es tevi nesatīktu, tad tu nekad nezinātu...

HELĒNA. Nezinātu ko, Alf? Ka tu mani mīlot? Tas bija pirms četriem gadiem! Tagad ir savādāk. Es mīlu Gustavu, mēs esam precējušies. Precējušies, Alf!

ALFS. Ja ja ja jums nebūtu tie suņi apkārt, es būtu bijis arī ceremonijā un un un tad gan jūs nebūtu precējušies.

HELĒNA. Jā, Alf... Tieši tāpēc tavs ārsts mums ieteica nopirkt suņus... Tev jābūt slimnīcā.

ALFS. Nē! Nē, nē, nē. Helēn, Helēn, man... man... Man ir vēzis!

HELĒNA. Tu melo!

ALFS. Nē, nē, nē, nē... Man ir galvā. Jau sen... Tāpēc tāpēc es arī tik ilgi jau raustu valodu. (*tuvojas Helēnai*) Helēn, lūdzu.

HELĒNA. Netuvojies, Alf!

ALFS. (*nokrīt ceļos, raud*) Bet nekur, nekur, nekad, nekad nav bijis tik labi... ne ne ne tuvu tik labi kā toreiz toreiz ar tevi. Atceries atceries, kā mēs toreiz dzīvojām pie manas manas mammas?

HELĒNA. Bet Alf... Tavas mammas jau sen vairs nav... Un nav arī vairs tās mājas. Alf, tev jādzīvo uz priekšu. Ja tu pārtraukti domāt par mani, tu jau sen būtu ārā no slimnīcas un pats uz savām kājām!

ALFS. Bet bet bet bet man ir vēzis! Vēzis, Helēn! Es vairs nevaru nedomāt par par tevi... Drīz vairs nekā nebūs... bet bet tu esi! Ļauj, ļauj man ar tevi būt vēl!

HELĒNA. (*norāda uz ceļojumu koferiem*) Mēs ar Gustavu pēc stundas braucam prom. Piedod, Alf, bet mēs vairs nekad netiksimies.

ALFS. Helēn! Nē, nē, nē, nē! Nemiet nemiet mani līdzi! Lūdzu! Es vairs nevaru viens. Nevaru viens. Kaut vai, kaut vai ar Gustavu es braukšu. Brauksim visi visi trīs! Labi, Helēn, labi?

HELĒNA. Alf... tu taču saproti, ka tas nav iespējams.

ALFS. (*raudot*) Iespējams, iespējams – tas ir ir ir iespējams! Braucam trīs, labi?

Pa durvīm ienāk Gustavs.

GUSTAVS. Haijā! (*iesit ar krukli pa grīdu, apskatās apkārt*) O! Alfiņš raud. Kā parasti. Vismaz vēl dzīvs...

HELĒNA. Gustav, mierīgāk.

GUSTAVS. Kur nu vēl mierīgāk!? – es Alfiņam atnesu dāvanu. Protams, Alfs labāk būtu pelnījis ar nunčuku pa aci, bet... Tā kā Alfiņš savā dzīvē nekad nav metis acis uz citām meitenēm, neskaitot Helēnu, tad... Da dammm! (*pavēršas uz durvīm*) Nāc iekšā!

Pa durvīm ienāk Monika (23 g.), ģērbusies spilgtās, nedaudz izaicinošās drēbēs. Arī uzkrītošs make-up.

HELĒNA. Ko viņa te dara?

MONIKA. (*ieraudzījusi revolveri, Gustavam*) Tu neteici, ka te kādam ir pistole!

GUSTAVS. Ups, piemirsās.

HELĒNA. Gustav! Ko viņa te dara?

GUSTAVS. Iedomājies? Es biju domājis kaut kā tikt iekšā pirtī pie Miķeļa, lai šis mums kaut kā varētu palīdzēt Alfu aizvākt, bet, kad tieku iekšā, tad es tāds – vāu! – tā taču Monika!

HELĒNA. Da labi!

GUSTAVS. Nopietni! Es pats nebiju ne mazāk izbrīnīts!

HELĒNA. Bet kas... Ko viņa te dara? Viņa nebija uzaicināta!

GUSTAVS. Hmm... varbūt viņa pati varēs mums to pastāstīt?

MONIKA. Nu kā... Atbraucu atvadīties.

HELĒNA. Melo!

MONIKA. Kas tev vispār par daļu, kāpēc es atbraucu?

HELĒNA. Tās ir MANAS kāzas un TU nebiji aicināta!

MONIKA. Es... atbraucu atvadīties no Gustava.

HELĒNA. Atvadīties? Kāpēc atvadīties?

MONIKA. Nu kā – jūs taču mums te uz Floridu lidosiet!

ALFS. Uz uz uz Floridu?

HELĒNA. Gustav, tu viņai pateici?

GUSTAVS. Ko?? Ā... nu jā! Monika bija mans vienīgais čoms bērnu namā, tādēļ viņai pateicu. Vienīgajai.

HELĒNA. Jā, es zinu, kas viņa tev ir, bet kāpēc tad tu viņu nezaicināji uz kāzām?

GUSTAVS. Jo tu negribēji! Bet, bāc, kas te tagad notiek? Es Moniku atvedu, lai viņa ar Alfiņu iedraudzētos, nevis ar tevi par draudzenītēm kļūtu. Alf? Tev patīk Monika?

ALFS. Ko, kas?

GUSTAVS. Kas, ko! Tev Monika patīk?

ALFS. Helēn? Ko ko ko...

GUSTAVS. Nekāds „Helēn”, Alfiņ! Monika! Mo-ni-ka! Dod roku!

Gustavs paņem Alfa roku, pieceļ viņu kājās. Otrā rokā viņš paņem Monikas roku. Gustavs ieliek Alfa roku Monikas rokā un sabīda viņus ciešāk.

GUSTAVS. Nu, re! Smuks pāris, ne? Nu vot... un tagad jūs varat iet prom! Mēs ar Helēnu jums atstājam visu viesu māju, mums vajag tikai šo istabu. Nu? Ko brīnāties? Ejiet iepazīt viens otru, balodiši.

Alfs samulsis skatās uz Helēnu. Monika dusmīga skatās uz Gustavu.

GUSTAVS. Ejiet, ejiet! Helēn, piedraudi viņiem ar šaujamo!

HELĒNA. Ko?

Gustavs pieiet pie Helēnas, paņem revolveri un iešauj griestos!

GUSTAVS. ĀRĀ!!!

Alfs un Monika izbijušies stāv uz vietas. Gustavs divreiz iešauj sienā netālu no viņiem.

GUSTAVS. ĀRĀ, BĻEĢ!!!

Alfs un Monika izskrien ārā, Gustavs aizcērt un aizslēdz durvis. Viņš noliek revolveri un apsēžas uz gultas malas.

GUSTAVS. (*noguris*) Zaibal...

HELĒNA. (*apskauj viņu*) Kas te notiek, Gustiņ?

GUSTAVS. Es nezinu. Neko vairs nesaprotu. Kāpēc tagad? Cik mums vēl ir laiks?

HELĒNA. Nezinu... Kāda stunda.

GUSTAVS. Nu, fuck, nu... Pēc šitā visa man pat negribas neko tev raut nost.

HELĒNA. Es zinu. Es iešu pārgērbties.

GUSTAVS. Labi.

Helēna ieiet vannasistabā. Gustavs pamazām sāk vākt naudu no pagultes un krāmēt to koferītī. Helēna iznāk no vannasistabas, pārģērbusies vienkāršās un brīvās drēbēs, bet ar stilu.

HELĒNA. Alfs teica, ka viņam ir vēzis.

GUSTAVS. Ko? Tu tici?

HELĒNA. Es nezinu... Viņš teica, ka viņam ir vēzis galvā jau ilgu laiku, un ka viņam daudz vairs neesot palicis. Un vēl, ka viņš it kā tā vēža dēļ raustot valodu.

GUSTAVS. Bāc...

Klusums.

HELĒNA. Kāpēc te ir Monika?

Gustavs neatbild.

HELĒNA. Gustav? Kāpēc te ir Monika? Atbildi!

Gustavs pieiet pie Helēnas un saņem viņas rokas.

GUSTAVS. Tā nauda... To es nozagu kopā ar Moniku. Nosacīti... Es biju tas, kurš izdomāja, ka jāzog, bet viņa izdomāja, kā.

HELĒNA. Nu?

GUSTAVS. Es viņai pateicu, ka es tavam sencim programmēju spēļu automātus, un izdomāju, ka kaut kā jāuzprogrammē tā, lai es pats zinātu, kurā dienā, kurā sekundē man būtu jāspiež spēles poga, lai parautu lielo piķi. Nu vot... Un Monikai uz šitām krāpšanām baigais ķēriens. Viņa visu ko hako... Atceries viņa draugiem.lv visu „Fermu” uzhakoja? Tā pa pavisam lielam viņa neņem, jo bail iekrist. Un šī ir pirmā reize.. nu... tāda lielā viņai. Viņa izdomāja, ko man tur saprogramēt. Nu... Un tad viņa aizgāja uzspieda to pogu, un mēs it kā oficiāli apkāsām tavu senci... un galu galā mēs parāvām 76 tūkstošus. Puse viņai, puse man.

HELĒNA. Un kur problēma? Kāpēc viņa ir te?

GUSTAVS. Viņa atbrauca, prasīja, lai es iedodu vēl 10 tūkstošus, savādāk viņa mani nodos. Protams, ka viņa nenodos, es to zinu, jo viņai pašai tak par to sūdi. Un tad viņa teica, ka, ja nedos desmit tūkstošus, tad...

HELĒNA. Kas?

GUSTAVS. Tad lai es viņu noskūpstu...

HELĒNA. Ko? Un tu noskūpstīji?

GUSTAVS. Nē, protams, ka nē! Helēn! Bet tad viņa sāka baigi uzmākties, un viņa vēl šitā saģērbusies kā mauka – es domāju, nez, kas būs, ja kāds no tavējiem redzēs, un ieslēdzu viņu tai pirtī.

HELĒNA. Tad nāfig tu viņu laidī ārā, Gustav?

GUSTAVS. A ko citu bija darīt? Vismaz, redzi – tagad neviena no viņiem te nav!

HELĒNA. Tā Monika man vienmēr ir besījusi...

GUSTAVS. Es zinu.

HELĒNA. Nez kāpēc viņa tev vienmēr palīdz vis kaut kā? Jau no tā tava bērnu nama laikiem – kas par tevi vienmēr parūpējās?

GUSTAVS. Nu... Monika...

HELĒNA. Tu taču viņai vienmēr ir paticis!

GUSTAVS. Nu nav tas noteikti! Viņai vienkārši neviena cita jau nemaz nav! Ja esmu es, tad viņai vismaz ir, par ko parūpēties!

HELĒNA. Baigā māte atradusies. Man viņa tāpat besī! Viņa...

Aiz loga dzirdama automašīnas signalizācija un skaļi triecienu. Helēna un Gustavs pieskrien pie loga.

HELĒNA. Ko viņi dara?

GUSTAVS. Bļēģ....

Gustavs izšauj vienu reizi pa logu, triecienu skaņas apklust.

GUSTAVS. Super... Mums tūlīt jābrauc uz Tallinu. Gadīsies robežkontrole – a mums sasista mašīna. Protams, ka apturēs. Redzēs koferus, teiks, lai parāda. Atradīs piķi. Prasīs – kas tad jums te? Es teikšu – 38 štukas, bļe! Viņš prasīs – no kurienes tad jums tāda nauda? Es teikšu – nav tava darīšana. Un es viņu pif paf, jo mums ir arī revolveris... Karoč, tagad mēs varam būt tikai kā Mikijs un Melorija tai Tarantino filmā, atceries?

HELĒNA. Tā ir laba filma...

Abi sēž uz mirkli klusumā, aiz loga gaudo mašīnas signalizācija.

HELĒNA. Bet viņi bija nojūgušies...

GUSTAVS. Nebija! Tas čalis izglāba to meiteni no viņas nojūgušajiem vecākiem! Atceries? Tāpat, kā es tevi tagad. Un... pēc tam viņi vienkārši nevarēja dzīvot savādāk. Kā noziedznieki.

HELĒNA. Gustav! Gū! Kas ar tevi notiek? Mums nav jāklūst par kaut kādiem Tarantino varoņiem! Mums jātiek uz Floridu! Es būšu slavena dizainere. Un tu būsi pasauleslavenāko video spēļu programmētājs. Un mēs abi būsīm bagāti. Un laimīgi. Un mums ir mazāk kā stunda laika, lai uz to visu paspētu.

GUSTAVS. Heh... Liels mirklis, Helēn, ne?

HELĒNA. Tā sanāk.

GUSTAVS. Ja vien tie mudaki mums netraucētu! Bāc... Eu! Fuck – viņi taču var mūsu mašīnu sačakarēt tā, lai tā vispār neietu! Helēn!

HELĒNA. Zvanam taksim!

GUSTAVS. Bet līdz Tallinai...

HELĒNA. Mums taču ir nauda, mīļais.

GUSTAVS. (*iesmejas*) Zvani, mīļā! Un saki, lai ierodas, cik ātri vien spēj.

HELĒNA. (*zvana*) Labdien! Varētu taksi, lūdzu... Kas? Ā... (*Gustavam*) Signalizācija traucē.

Helēna ieiet vannasistabā. Gustavs pieiet pie loga. Pēc mirkļa viņš pēkšņi nogulstas zemē un steidzīgi aizvelk aizkarus.

GUSTAVS. Nu fuck nu....

Helēna iznāk no vannasistabas un ierauga Gustavu.

HELĒNA. Kas...

GUSTAVS. Gulies zemē, gulies zemē, ātri!

HELĒNA. (*noguļas uz zemes*) Kas, mīļais?

GUSTAVS. Tavs sencis, bļeģ! Viņi piezvanīja! Es varu derēt, ka tā mauka piezvanīja! Viņi visi grib, lai mēs paliktu!

HELĒNA. Ko? Gustav, tas toč bija mans paps?

GUSTAVS. Simts procenti! Es vēl redzēju viņa resno, neapmierināto seju.

HELĒNA. Kāpēc...

Klusums.

HELĒNA. Gustav, tu varētu mani nošaut?

GUSTAVS. Par ko tu runā, Helēn?

HELĒNA. Nu... tagad uz vietas. Un pēc tam tu varētu nošauties pats.

GUSTAVS. Helēn, kāpēc tu tā runā?

HELĒNA. Es negribu! Saproti? Es negribu to visu, kas tagad notiks, kad tēvs būs par mums visu uzzinājis. Viņš taču mūs izšķirs! Tas ir viņa spēkos! Viņš taču var būt traks! Un viņam ir nauda. Gustiņ, es negribu, negribu neko no tā. Mirstam tagad... Jauni un skaisti... un kopā.

GUSTAVS. Kāpēc mums jāmirst, ja mēs varam novākt tavu tēvu?

HELĒNA. Tu esi traks!

GUSTAVS. Nopietni! Kāpēc mums jāmirst, ja mēs varam novākt tavu tēvu???

HELĒNA. Gustav!

GUSTAVS. Ja mēs nošausimies tagad, mēs mirstam – viss! – mūsu dzīves, mūsu kopdzīve, mūsu sapņi, viss būs beidzies. Bet, ja mēs nošaujam tavu tēvu, tad mēs vēl varam cīnīties! Un sliktākajā

gadījumā mēs nošausimies nedaudz vēlāk! Un tas tāpat ir daudz labāk! Saproti? Mēs ietaupām nenoteiktu laiku savām dzīvēm. Dzirdi, Helēn, mīļā? Mēs vēl varam...

Pie durvīm klauvē. Gustavs pielec kājās.

HELĒNA. Gustav! Lūdzu!

GUSTAVS. Kas tur ir?

Pie durvīm klauvē ļoti stipri.

GUSTAVS. (*tēmēdams ar revolveri uz durvīm*) Kas tur ir, es prasu!!!

HELĒNA. (*apķer Gustavu*) Gustav, nē!

GUSTAVS. Bļēģ! Kas tur ir???

VĪRIEŠA BALSS: Taisi vaļā!

GUSTAVS. Tinies prom!

HELĒNA. Gustav, nomierinies! Lūdzu!

GUSTAVS. Tinies prom un liec mūs mierā! Dzirdi?

VĪRIEŠA BALSS: Taisi vaļā, sīkais!

HELĒNA. Tēti!

GUSTAVS. Es neesmu sīkais, bļe! Tu resnais, aptaukotais... kropli!

HELĒNA. Gustav, Gustiņ! Lūdzu!

VĪRIEŠA BALSS: Viss! Es zvanu policijai!

GUSTAVS. Ej dirst!

VĪRIEŠA BALSS: Nekur jūs nebrauksiet!

Gustavs izšauj divas reizes caur durvīm. Viņš turpina spiest revolvera mēlīti, bet lodes ir beigušās.

HELĒNA. (*raudot*) Nē! Tēti!

Dzirdams, kā aiz durvīm nokrīt cilvēks. Helēna raud, Gustavs sastindzis raugās uz durvīm, mehāniski spaidot revolvera mēlīti. Helēna skrien uz durvīm, Gustavs attopas un satver viņu aiz rokas, un pierauj klāt pie sevis.

HELĒNA. (*iesit Gustavam, raud*) Nē, nē, nē... kāpēc, Gustav?

GUSTAVS. (*apskauj Helēnu*) Viss, viss, viss, Helēn... Viss, mīļā! Viss beidzies.

HELĒNA. Tu... tu nogalināji! Gustav! Tu nogalināji!

GUSTAVS. Viss ir beidzies, Helēn. Dzirdi? Mēs esam brīvi. Viss...

Kādu brīdi viņi paliek apskāvušies, kamēr Helēna nomierinās.

GUSTAVS. Ejam.

HELĒNA. Ko? Kur, kāpēc?

GUSTAVS. Ejam prom. Viņi dzirdēja šāvienus, viņi izsauks policiju.

HELĒNA. Nu un...

GUSTAVS. Ejam, mīļā.

Gustavs paņem Helēnu aiz rokas un velk līdzī, bet Helēna pretojas.

HELĒNA. Nē! Nē! Es nevaru! Kāpēc, Gustav? Kas tagad būs? Gustav!! Ko tu izdarīji??

GUSTAVS. Mēs nevaram palikt! Mums jāiet. Mums jātiek uz Tallinu. Paņemsim viņa mašīnu! Mums nav laika.

HELĒNA. Bet viņš... Tur... aiz durvīm.

GUSTAVS. Tu mani mīli?

HELĒNA. Ko?

GUSTAVS. Helēn! Tu mani mīli?

HELĒNA. Jā... Jā! Vairāk par visu, Gustav!

GUSTAVS. Līdz nāve mūs šķirs. Atceries? Kā mācītājs teica. Tā, kā filmās saka viskaislīgākie mīlētāji, kad kopīgi dodas briesmās. Līdz nāve mūs šķirs, Helēn.

Helēna raud, apskauj Gustavu.

HELĒNA. Līdz nāve mūs šķirs.

GUSTAVS. Paliec te.

HELĒNA. Kur tu iesi? Gustav!

GUSTAVS. Paņemšu mašīnas atslēgas un aiznesīšu koferus.

HELĒNA. Es tev līdzi!

GUSTAVS. Tev nav viņš jāredz.

Helēna neatbild. Gustavs nostāda Helēnu pie loga. Viņš paņem abus koferus un aiziet. Pēc brīža dzirdams, kā ārpusē iedarbinās automašīna.

HELĒNA. (klusī) Gū? (skaļāk) Gustav! (sauc caur logu) Gustav! (raud)

Pēc brīža ieskrien Gustavs.

HELĒNA. Gū! (apskauj Gustavu)

GUSTAVS. Aizver acis!

Helēna aizver acis, un Gustavs viņu izvada ārā pa durvīm. Pēc brīža dzirdams, kā mašīna aizbrauc. Klusums. Pie durvīm dzirdamas kustības. Atmuguriski pa durvīm ienāk Alfs, skatoties uz durvju apakšdaļu, kur atrodas Helēnas tēva līķis. Alfs apgriežas un skatās visapkārt viesistabā. Viņš apsēžas gultā. Viņš sāk smaržot gultas veļu.

ALFS. Helēna...

Viņš saritinās gultas veļā un izskatās aizmidzis. Pēc mirkļa dzirdams spiedziens pie ieejas durvīm.

MONIKA. (aiz durvīm, skaļi) Alf!

ALFS. Jā!

MONIKA. Viņi viņu nošāva!

ALFS. Es es es redzēju.

MONIKA. Ko tu tur dari?

ALFS. Neko.

Istabā ienāk Monika.

MONIKA. Es piezvanīju policijai, pateicu, ar kādu mašīnu viņi aizbrauca, viņus drīz atradīs.

ALFS. Nu un....

MONIKA. Ko?

ALFS. Neko.

MONIKA. Ko nu un?

ALFS. Kāda kāda starpība?

MONIKA. Kāda starpība? Tad viņus atradīs un viņi nekur neaizbrauks! Tu dabūsi to savu Helēnu!

ALFS. Nav jau nav jau jēgas.

MONIKA. Ko tu runā vispār? Tu ierodies, gatavs visus nogalināt, bet tagad pinkšķēsi gultā?

ALFS. Ja atbrauks policija, tad tad tad mani jau arī savāks. Un un un tevi arī.

MONIKA. Bet viņi nemeklē mūs, saproti? Viņi meklē viņus!

ALFS. Tur tur pie durvīm ir līķis.

MONIKA. Tieši tā! Viņiem tagad būs pakaļā!

ALFS. Kāds kāds kāds man no tā labums?

MONIKA. Čali, tu esi nojūdzies? Tu slimš esi?

ALFS. Nē nē... Pati pati esi slima!

MONIKA. Esi gan! Tu esi pilnīgi nenormāls! Man vienalga – es tinos. Bet tev es iesaku ārstēties!

ALFS. (pieceļas) Bļe! Es es es jau ārstējos! Es es es esmu slimš! Un un zini kāpēc? Tāpēc, ka ka ka visi man saka, ka esmu slimš! Tu pati esi slima! Tu tu tu vispār apskaties, pēc kā tu tu izskaties! Un es es neesmu normāls, ja? Ja? Es esmu normāls!

MONIKA. Paklau, Alf!

ALFS. (paņem ogļu krukli, tuvojas Monikai) Paklau, paklau, paklau! Kas kas tu esi vispār tāda? Kas tu esi, m? M? Kas tev tev ļāvis teikt, ka es neesmu normāls, ko? M?

MONIKA. Alf, lūdzu, nomierinies!

ALFS. Un kas ir tie tie pārējie, kas kas var man teikt, ka es esmu nenormāls, m? Kas ir tie tie pārējie, kas man liek dzert tās tās sūda tabletes. Baltas baltas baltas ripiņas. (*rakājas pa jakas kabatu, izvelk tablešu iepakojumu*) Redzi? Kas kas tie ir tādi, kas var likt man dzert dzert kaut kādas tabletes?

MONIKA. Es nezinu...

ALFS. Klusu! Klusu! (*aizsviež tablešu iepakojumu*) Visi vienmēr var runāt, ja? A a a es kad varēšu? Kad es varēšu runāt? Kad kad kad es varēšu runāt, ja es es tāpat nevaru normāli normāli runāt. Kad kad kad es iesāku teikumu, tad jau cits cits ir sācis runāt! (*pauze*) Un un un... tāpēc es nezinu ko ko vispār gribu teikt...

Alfs nomierinās un apsēžas gultā, noliek malā ogļu kruķi un ietinas gultas veļā. Monika paliek uz vietas un raugās Alfā.

ALFS. Helēna... Zini zini kā bija? Ar viņu... Pirms pirms pirms četriem gadiem mēs satikāmies un un un es viņu mīlēju. Un un un mēs dzīvojām kopā pie pie manas mammas. Tad tad mamma nomira... Ar auto... ar ar ar mašīnu. Un un un nebija vairs nekas, ko ko maksāt par māju... un un un mani izmeta. Tad mani ievietoja tai tai slimnīcā, jo es es itkā nevarēju... dzīvot kā vajag. Helēnai! Viņai viņai vienmēr bija nauda! Bet bet bet tas viņas tēvs nekad nekad man nedeļa. Un un es biju dusmīgs un un demolēju viņu māju... Jo viņi viņi man nedeļa. Es es es arī viņas kaķi... neko... Tas bija stulbs stulbs kaķis, kas maksāja divus divus divus tūkstošus, bet izskatījās pēc pretīgas žurkas... Neko... Un tad tad tai slimnīcā man deva deva tās zāles, un un es paliku savādāks. Es es es vairs nevaru runāt kā kā toreiz es runāju. Es es nezinu, kas ir vainīgs. Visas tās tās zāles....

Monika uzmanīgi pienāk pie gultas un nosēžas blakus Alfam.

ALFS. Es es es māku zīmēt! Es māku zīmēt! Es slimnīcā uz uz sienas savā istabā zīmēju Helēnas Helēnas seju. Helēnu! Un un un viņi vienmēr atnāk un nodzēš, un tad man atkal atkal jāzīmē no jauna.

Klusums. Monika apskauj Alfu.

ALFS. Iedosi iedosi piezvanīt?

MONIKA. Kam?

ALFS. Iedod piezvanīt, lūdzu, lūdzu!

MONIKA. Kam tu taisies zvanīt, Alf?

ALFS. Nu iedod iedod, lūdzu!

Monika pēc vilcināšanās iedod Alfam mobilo telefonu. Alfs pieceļas, zvana un staigā pa istabu.

ALFS. Es es es... Es nogalināju cilvēku. Brauciet brauciet man pakaļ...

Monika pieskrien pie Alfa, atņem viņam telefonu, paskatās tajā un sadauza to ar ogļu kruķi.

ALFS. Kas?

MONIKA. Alf, bļēģ! Alf!! Tu pirms mirkļa pierādīji, ka neesi jucis! Tad kāpēc tu tā rīkojies?

ALFS. Es negribu negribu negribu vairs uz slimnīcu! Saproti? Tu saproti? Viņi mani tāpat atradīs... Man man vajag cietumā. Tur būs miers un un man vairs nedotu tabletes.

MONIKA. Taču padomā! Tagad viņi tevi neliks nekādā cietumā, bet aizvedīs uz vēl trakāku slimnīcu un baros ar desmitkārtīgu zāļu devu! Tu saproti, Alf?

Alfs neatbild.

MONIKA. Viņi tevi indēs un tad tu vispār neko nesapratīsi. Tu taču to negribi? Alf, bāc! Ko tu vispār gribi?

ALFS. Es es... es negribu viens.

Monika paņem Alfu aiz rokas un nosēdina sev blakus uz gultas. Klusums.

ALFS. Kāpēc... Kāpēc tu neej prom?

MONIKA. Es arī negribu viena.

Klusums.

ALFS. Bet bet... kas notiks ar viņiem?

MONIKA. Ar Gustavu?

ALFS. Un un un Helēnu... Tu tu tik tiešām piezvanīji?

MONIKA. Jā... es pateicu, ka viņi brauc ar zagtu melnu Mercedesu. Un nosaucu numuru...
Klusums.

MONIKA. Bet... ja viņi sapratīs, ka jānomaina mašīna, tad viņus nenokļers.

ALFS. Ja?

MONIKA. Kāpēc lai viņus savādāk ķertu... Par naudu es aizmirsu pateikt.

ALFS. Par par kādu naudu?

MONIKA. Man... man ir 38 tūkstoši. Gustavam arī. Mēs apkrāpām to tur. (*norāda uz durvīm*)

ALFS. (*pieceļas kājās*) Ko? Ko? Bet bet bet tad tev ir sūdi! Tad tev ir cietums!

MONIKA. Nav! Neviens nezinās!

ALFS. Kā nezinās? Kā?

Aiz loga dzirdams, kā piebrauc mašīna un uztaurē.

ALFS. (*nervozī staigā pa istabu*) Dzirdi? Dzirdi? Viņi zin! Viņi zin! Tagad būs beigas!

MONIKA. Kā viņi var zināt? Tas nav iespējams! Alf, nomierinies! Alf!

ALFS. Cietums būs mums abiem tagad....

MONIKA. Nebūs nekāds cietums, Alf. Tu dzirdi vispār?

Monika pieskrien pie Alfa, apķer viņu un tur.

MONIKA. Miers....

ALFS. Miers, miers, miers...

Monika paver loga aizkarus un iesmejas.

MONIKA. Taksis.

ALFS. Kas kas?

MONIKA. Tur stāv taksis.

Aiz loga atskan mašīnas signāлтаure.

MONIKA. Gustavs un Helēna droši vien bija domājuši aizbraukt ar taksi...

Alfs smejas.

MONIKA. Jo mēs taču galīgi sabeidzām viņu mašīnu!

Alfs smejas vēl skaļāk.

MONIKA. Alf, braucam!

ALFS. Kur kur kur tad?

MONIKA. Vienalga! Kur tu gribi, Alf?

ALFS. Kur es gribu...

MONIKA. Kur tu gribi?

ALFS. Es gribu... kaut kur... kaut kur, kur kalni... Tā augstu un un un var tā skatīties no augšas...

Bet bet bet... tu arī brauksi?

MONIKA. Jā! Protams, Alf!

ALFS. Mēs mēs tā kā kopā brauksim?

MONIKA. (*smejoties*) Jā, kopā!

ALFS. Es tevi tur tur varēšu zīmēt! Es tevi tur zīmēšu!

MONIKA. Labi! Bet ņem vērā, ka es ikdienā neģērbjos kā... slampa!

Abi smejas.

MONIKA. Ejam, Alf.

Viņi sāk iet, Alfs pie durvīm apstājas.

ALFS. Te te te vajag dedzināt...

MONIKA. Ko?

ALFS. (*norāda uz vietu, kur atrodas līķis*) Lai nepaliek nepaliek nekas...

MONIKA. Jā...

Aiz loga atkal atskan mašīnas signāлтаure.

MONIKA. Es iešu! Nāc drīz!

ALFS. Labi.

Monika noskūpsta Alfu un aiziet. Alfs kādu brīdi stāv uz vietas apmulsis. Viņš attopas, pieiet pie kamīna un to ātri aizkurina. Viņš maigi paņem gultas veļu, pieliek to sev pie vaiga un iesmaržo. Pēc tam viņš norauj aizkarus un kopā ar veļu samet pie kamīna tā, lai izplatītos uguns pa visu telpu. Alfs aiziet. Pa istabu sāk izplatīties uguns. Aiz loga dzirdams, kā aizbrauc mašīna.